

Dit wordt een sombere Kienhout. Ik zou het daarom ook vervelend vinden als er over dit onderwerp flauwe grappen worden gemaakt. De zaak is' deze. Het ernstige vermoeden bestaat dat prof. dr. ir. R. A. A. (Roelof) Oldeman het eerste slachtoffer is in Nederland van MFD.

Deze nog maar zelden waargenomen kwaal, welks naam zoals bekend een eufemistische afkorting is van Mad Forester Disease, is gelukkig bij lange na niet zo desastreus als de verwante Mad Cow Disease en Mad Cat Disease maar over de besmettelijkheid ervan is bij voorbeeld nog niets bekend. Voor alle duidelijkheid, mad betekent in dit verband niet gek maar dol (denk aan hondsdolheid) en daar gaat het inderdaad om: de patiënten die ermee besmet zijn is niets te dol.

Voor het geval ik mij niet duidelijk uitdruk, het volgende. Ik heb in het verleden onder intimi wel eens verkondigd dat je nergens zo voor op je hoede moet zijn als de vriendelijke bioloog met het vertrouwen uitstralende gezicht die beweert alles van

MFD

het bos te weten. Als kind hebben we allemaal geleerd op te passen voor de meneer die je zo maar een snoepje aanbiedt of je uitnodigt even met hem mee te gaan want hij wil je iets bijzonders laten zien. "Daar", zei ik toen schertsenderwijs, "moet nu nog een enge figuur aan toegevoegd worden. Hoedt u voor de man (of vrouw) die beweert te weten wat er met het bos mis is, hoe weinig bos we over een paar jaar nog maar over zullen hebben."

Ik had toen eigenlijk anderen op het oog, lieden van wie bekend is dat zij het bos nooit serieus bestudeerd hebben, van wie soms zelfs aangenomen wordt dat zij diep in hun hart een hekel hebben aan bos. Geen bosbouwers dus.

Helaas, ook onder bosbouwers leek dit soort figuren voor te komen. In de Arnhemse Courant van vrijdag 15 juni 1990 laat Oldeman zich afschilderen als een op gepassioneerde toon sprekend wetenschapper voor wie de wereld van het bos bijna geen geheimen kent.

Daar kun je natuurlijk tegenin brengen dat hij het ook niet kan helpen hoe de eerste doorgaat hem afschildert. Dat is juist. Maar dan heeft u waarschijnlijk niet op 5 april naar Nederland 3 gekeken. Daar werd na het nieuws van 20.00 uur aangekondigd dat in NOS Laet een bosbouwdeskundige zou optreden. U begrijpt, ik zat om 22.00 uur klaar met de video op scherp. Bosbouwdeskundigen op de buis, daar lust ik wel pap van, daar mag je me wakker voor maken, zo vaak gebeurt dat tenslotte niet.

En daar, met een bewonderende Maartje van Weegen tegenover hem, alsof ze nog nooit een echte bosbouwdeskundige had gezien en dat was misschien ook wel zo, zat Oldeman. Die op mijn ziel ging staan door met droge ogen het praatje na te praten dat 80% van het bos opgegeven is maar dat hij daar wel iets op weet. En dan komen er termen als een taskforce die een plan moet opstellen

en nieuwe bomen die wel even gemaakt zullen worden die beter tegen de verzuring kunnen en getygen selecteren die wel tegen de verzuring kunnen. Want hij vertikt het om bij de pakken neer te zitten en te wachten tot de verzuring is opgehouden. Dat zegt hij - en hij herhaalt in de Arnhemse Courant dus hij meent het - is net zo iets als een dokter die weigert een verkeersslachtoffer te helpen tot er iets aan het gevaarlijke verkeer is gedaan. Zelf heeft hij helaas geen tijd om zo'n taskforce te helmaans en dat lijkt me van meer wijsheid getuigen dan je op het eerste gezicht van een MFD-patiënt verwacht. Maartje lijkt er uiteindelijk toch een beetje verlegen mee te worden als ze merkt dat hier windhandel van de ergste soort bedreven wordt. Ideeën en denkbeelden zonder een enkel hard feit en ze ziet af van kritische vragen. Ary Jassies in de Arnhemse Courant schrijft het allemaal gewoon op, weet hij veel.

Nu is daar de verklaring. Opluchting alom. Oldeman hoort niet tot de eerdergenoemde enge mannen. De symptomen zijn duidelijk, de brave prof heeft MFD. Even nog dacht ik, o jee, wat is er met dat prachtige brein gebeurd, het is naar de donder. Maar nee, het is slechts MFD.

En de vraag is nu natuurlijk, is er nog iets aan te doen? Gelukkig, de wetenschap staat voor niets en is bovendien vergevingsgezind. Ze garanderen niets, maar verandering van lucht, van ambiance schijnt te helpen. Een nieuwe betrekking elders waar te meer in woorden dan in daden geïnteresseerd zijn bij voorbeeld, waar denkbeelden niet hoeven uit te monden in remedies of technieken, schijnt wonderen te doen. Daar is nu dus mijn oprechte hoop op gevestigd.

Peter Schütz